

Γιώργος Σ. Κόκκινος

πρότερον Θνητοί II
..η συνέχεια

Ποιητικό Δράμα σε τρεις Πράξεις

Γιώργος Σ. Κόκκινος

πρότερον Θνητοί II

η συνέχεια

Ποιητικό Δράμα σε τρεις Πράξεις

2018

Γιώργος Σ. Κόκκινος
ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ ΙΙ

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Νοέμβριος 2018

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Εικαστική δημιουργία: Γιάννης - Στέλιος Παππάς
Επιμέλεια έκδοσης: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Φιλοξενία - υποστήριξη: eBooks4Greeks.gr

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Υάκινθος

Υεμένη

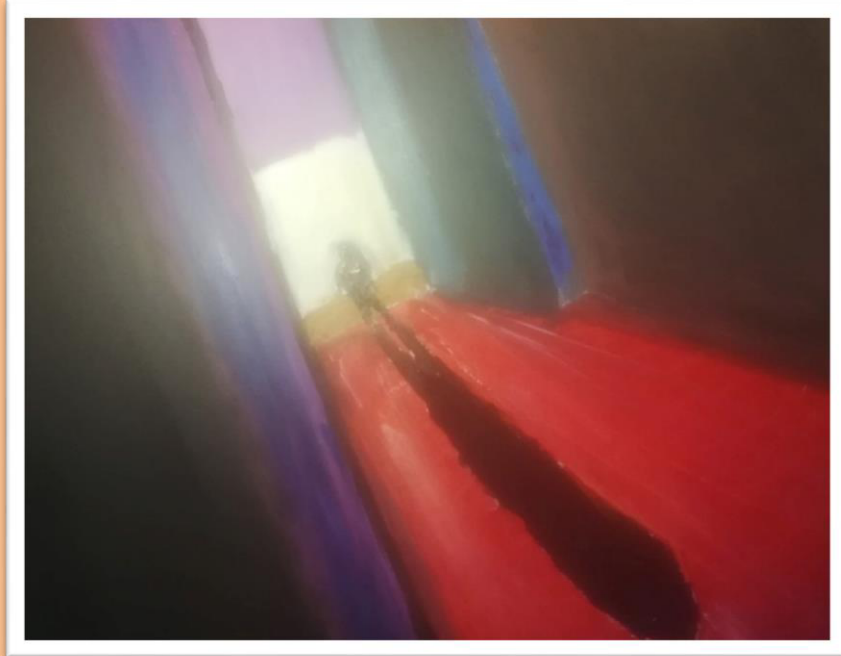
Αφηγητής

Ποιητής

Νυχτερίδα

Χορωδία

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αφηγητής

*Μεγάλωσα απότομα πέφτοντας από τα σύννεφα
στα πιο σκληρά χώματα της αλήθειας
άλλοτε αγνάντευα τον έναστρο ουρανό
κι άλλοτε ταξίδευα μέσα στ' ασπρισμένα σύννεφα
η ζωή εκεί ξεκινούσε από τα παραμύθια
ερχόντουσαν οι νεράιδες τ' απογεύματα
και πλάνευαν τη φαντασία με το ραβδί τους.*

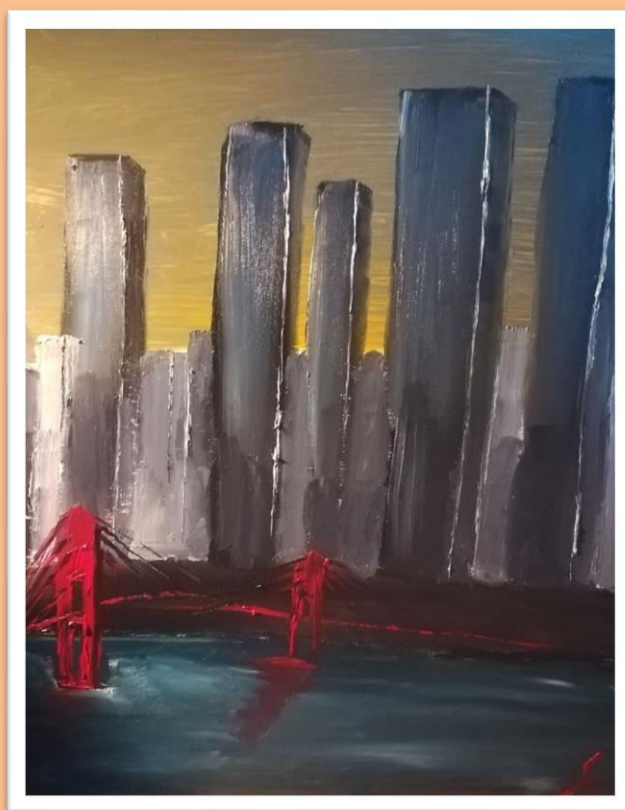
Στεκόμουν ώρες στα κάτασπρα σεντόνια
πάνω στα γέλια της ευτυχίας
μα η χαρά της αγαλλίασης με συνεπήρε.
Ύστερα ήρθε εκείνη η νυχτερίδα
εξόριστη απ' τον αστρόκοσμο
παγιδευμένη ανάμεσα στο ψέμα και την αλήθεια
'είμαι νεράιδα' μου είπε
'αλλά κι εσύ μεγάλωσες απότομα'
- την ακολούθησα -
βρέθηκα ξαπλωμένος στο χώμα
πεσμένος μπρούμυτα, ανάμεσα στα πόδια της
κι αγνάντευα τα караβάνια της Σταδίου
'πάρε με' της είπα
'αυτός ο κόσμος δε γεννήθηκε για μένα'
ύστερα σήκωσε τα πόδια κι έφυγε
'πάρε με μαζί σου'
'κι έλα να πετάξουμε πίσω στ' αστέρια'.

Η νεράιδα χάθηκε άξαφνα
ανάμεσα στα πρώτο φέγγισμα του δειλινού
και τη φασαρία των αυτοκινήτων
ανέβηκα στο πάλλευκο σπίτι μου

να βρω την υγείά μου πλημμυρισμένος από τα ψέματα...

Υάκινθος

Σήμερα λέω να κάνω μια παράβαση
και τα μισά απ' αυτά που 'χα να πω, να τα διαγράψω
ή αν θες, να τα μοιράσω σε κομμάτια
και ν' αποκρύψω τα μισά ή αν θες να πω και ψέματα
λίγα μικρούλια ψεματάκια για την αλητεία
είναι για το γαμώτο που δεν πρόκαμα ακόμα να ημερέψω τις ανάγκες μου
ή που δεν έφτασε η συστοιχία του καιρού να γαληνέψω
είναι για το γαμώτο που όλα αυτά που σου μαζεύονται
φαντάζουν κάποια στιγμή πελώρια ή και σκάρτα
και η ταξινόμηση που έκανες κατά καιρούς
γίνηκε μια τρύπια υπερηφάνεια, άναρχα δομημένη μέσα σε κουτάκια...

Α΄ ΠΡΑΞΗ

Χορωδία

Περνάει το ασθενοφόρο
στους δρόμους ξεχύνεται η σκόνη
καλύπτει τα πατώματα, τα στρώματα
τα μοβ παραθυρόφυλλα, τα χρώματα, τ' αρώματα
γλυκά φιλιά κι ονόματα, παγκάκια, δέντρα και αυλές
τις ροζ μικρές τριανταφυλλιές
εμπρός - εμπρός, περνάει ο στρατός
ανοίξτε τα ωδεία σας και προς ολοταχώς

εμπρός - εμπρός, ο μαστροπός καιρός
ανοίξτε τα βιβλία σας να δούμε άσπρο φως
που χύθηκε η αγάπη μας, που χύθηκε;
στην άσφαλτο τρακάρισε και λύθηκε
χειρόφρενο δε βρήκανε να βάλουν στις ορμές
και χύθηκε η σκόνη σε σεντόνια με καρδιές

στα μάτια μας η πι' όμορφη, η πιο αγαπημένη
νωρίς - νωρίς ξεκίνησε να φύγει για δουλειές
τον κόσμο όπου γύριζε την πέρναγαν για ξένη
κι επέστρεψε στον τόπο της μ' ακράτητες ορμές...

Υάκινθος

Το καραβάνι που μετέφερε τις αντοχές μου πνίγηκε στα Ψυχοσάββατα
κι όλο ανασταίνομαι από κάτι αποδείξεις προδοσίας
εγωϊσμού, ματαιοδοξίας και συμπόνιας για το απερχόμενο
που έμελλε να γίνει αφετηρία μιας βαθιάς σοφίας
τουλάχιστον ένα κομμάτι αρμονικής συμπόρευσης με το 'εγώ' μου.

Μέσα στη συννεφιά έπιασε κι ένα ψιλόβροχο
έπεφταν οι σταγόνες στα φύλλα κι ακουγόταν ένας συρφετός από ήχους
λες και μόλις είχε πλαστεί μια καινούργια πένθιμη μελωδία

χαράζοντας το τελευταίο πρωινό του κόσμου
με συνοδεία από κόρνες αυτοκινήτων και λεωφορείων...

Χορωδία

Περνάει το ασθενοφόρο
στους δρόμους ξεχύνεται η σκόνη
καλύπτει τα πατώματα, τα στρώματα
τα μοβ παραθυρόφυλλα, τα χρώματα, τ' αρώματα
γλυκά φιλιά κι ονόματα, παγκάκια, δέντρα και αυλές
τις ροζ μικρές τριανταφυλλιές
στους δρόμους όποιος περπατεί, σκατά και λάσπες θα πατεί
κι η φλόγα πάει απ' το κερί, στον τοίχο πάει να δικαστεί
και μια και δυο σπλίσατε, τον κόσμο όλο γαμήσατε
εμπρός - εμπρός, περνάει ο στρατός
ανοίξτε τα ωδεία σας και προς ολοταχώς
εμπρός - εμπρός, ο μαστροπός καιρός
ανοίξτε τα βιβλία σας να δούμε άσπρο φως...

Αφηγητής

Κι όλο αναρωτιόμουν που να 'φταιξα, που να 'φταιξεις
πολλά είδαν τα μάτια μου κι απόειδα
κάποια στιγμή λύγισα το παντζούρι να πάρω αέρα

και μου 'ρθαν μαζωμένα τα ερωτηματικά ένα-γύρο...

Υάκινθος

Σαν έβλεπα τ' αστέρια να φεγγοβολούν την πλάση
κι η πλάση να 'ναι πάντα γελαστή κι αγέρωχη
κουμπάκια ίδια ενός θαλασσινού πουκάμισου
κι ενός μικράγουρου τριαντάφυλλου η γεννομήτρα
καθώς δυο νεογνοί σ' ένα μικρό τριφύλλι παίζουνε
δύο πουλιά 'κει πλάι στο λουλούδι ανθίζουν
και χάμω τους παραμονεύει ο σκώληκας

τρέχει γοργά, σούρνεται, σπεύδει αλαφιασμένος
μόλις τ' αθώα, των εχθρών τα μάτια τ' αντικρίζουνε
το 'να τσιμπάει την ουρά του, το προφταίνει
τ' άλλο πατάει στο κεφάλι, αργοπεθαίνει...

Υεμένη

Φθινοπώριασε.

Πρέπει ν' αλλάξουμε το ημερολόγιο.

Πάτα το play να δούμε την ταινία πάλι προς τα πίσω
εκεί που άρχισαν τα πάντα να υπάρχουν από τη σιωπή, το τίποτα, το
πουθενά

και πες μου αν έγινα η ζωή μες τη ζωή σου

ή απλά σου κράταγα παρέα δύσκολες μέρες

γεμίσαμε το ημερολόγιο όμορφα όνειρα και υποσχέσεις
χαρτάκια μ' έγχρωμους στιλούς, σημαδεμένα μ' ωραία λόγια
να μαρτυρούν πως κάτι αλλάξαμε σε τούτο εδώ τον κόσμο
να γίνει πιο χαρούμενος απ' όσο ήταν. Ο σκατόκοσμος!

Υάκινθος

Τα πήρα εγώ τα γράμματα στα γρήγορα
μα κόλλησα στους αριθμούς στα σύμβολα
και ξέχασα στο χρόνο ν' αφαιρώ και τους καιρούς.
Να τρώω από το κέντρο κάθε μνήμης μου
δημιουργώντας τις περίτεχνες κουλούρες ιστορίας.
Στον τοίχο μου με κόλλησαν βαθμοί π' απόκτησα
κι οι σκέψεις, είτε να μοιάζουν με φεγγάρια
είτε με αρχαία και αστεία, Ινδιάνικη μυθολογία

δυο θάλασσες με δάκρυα τα πίστωσα
κι ο τόκος τρία ποτάμια από ξυλοδαρμούς
γεμάτα με πολύχρωμα πιράνχας του Αμαζονίου
σκίσαν τα ρούχα μου τα παιδικά, οι κροκόδειλοι

κι οι αρκούδες στήσανε χορό να με χορέψουν
ορδές θεόρατων θηλέων τρέχοντας με ποδοπάτησαν
κι ένας ολάκερος στρατός ανδρών με ευνουχίσαν...

Υάκινθος & Υεμένη

Κι η παρουσία μας στο τίποτα, στο πουθενά να υπάρχει
η παρουσία μας απούσα, τυλιγμένη στη σιωπή...

Υεμένη

Απάντησέ μου αν το μπορείς
αυτή η σιωπή, αυτό το δάκρυ που κυλάει
αυτή η απαίσια, αλλοπρόσαλλη στιγμή, τί σόι αγάπη είναι;

Θα αρκούσε ένα “σ’αγαπώ”, μία συγνώμη, ένα κάτι να σαλεύει
μια νότα πένθιμη, ένα τραγούδι ανάγκης, “σε χρειάζομαι”
θα αρκούσε, ώστε να μη χαθώ απ’ τη ζωή σου, η αναγνώριση
πως άρπαξα το χέρι σου και μόλις χώθηκες στην αγκαλιά μου, πέταξες
σαν το πουλί που βρήκαμε κατάκοιτο στο δρόμο και το σώσαμε

θα αρκούσε ...

συγνώμη, πήρα φόρα απ’ τον Αύγουστο και γράφω ακόμα
ήρθε ο Σεπτέμβρης κι είμαι εδώ. Καλό σου μήνα!

Υάκινθος & Υεμένη

*Κι η παρουσία μας στο τίποτα, στο πουθενά να υπάρχει
η παρουσία μας απύσχα, τυλιγμένη στη σιωπή...*

Χορωδία

*Σ' έψαξα σε σκοτεινά δωμάτια μαγεμένα
μέσα σε καπνούς και ξόρκια των Νεράιδων
ζήλεψα να δω τα μάτια σου γερμένα
πάνω στα φτερά ενός κύκνου των Τυράννων
μαύρα, καστανά ή γαλάζια τι με μέλλει;
ό,τι προσκυνώ ψυχή μου δε με θέλει
κι έχω απ' τη νιότη ετούτη τη συνήθεια
φτιάχνει ο νους μου τρύπια παραμύθια
σ' έψαξα σε μουχλιασμένα υπόγεια κλειδωμένα
'κει που ρέει η λάβα, οι φλόγες των Καιάδων
χρόνια και καιρούς με σκόρπια απωθημένα
ίχνη από μαστίγια κι όπλα των Κενταύρων
πόθησα να δω τα μάτια σου υγραμένα
σ' άδειες φυλακές του ονείρου παραβάτες
θειάφι και ασβέστης λόγια πληγωμένα
τα 'καμε να κλάψουν ο ιππότης του Θερβάντες
μαύρα, καστανά ή γαλάζια τι με μέλλει;
ό,τι προσκυνώ, ψυχή μου δε με θέλει
κι έχω απ' τη νιότη ετούτη τη συνήθεια
φτιάχνει ο νους μου τρύπια παραμύθια...*

Υάκινθος

Στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
τρέχει ο κόσμος να προλάβει τη δουλειά, περνούν τα χρόνια
και ταχυδρόμο διάλεξε ο χάρος, να σου φέρει
στερνά ένα αντίο, κλάματα, δώρο τη μοναξιά

εκεί στο τρίτο το δικό μας το παγκάκι, όχι το τέταρτο
- στο τέταρτο παίζουν πασιέντζα ακόμα οι μοίρες -
το βρόχινο νερό στολίζει με Χριστούγεννα τις μνήμες

στο γωνιακό παρκάκι απόψε κλαίει κι ο Θεός
τον ρώτησα αν είναι δάκρυα πού χώρισαν οι δρόμοι μας
κι απάντηση δεν πήρα. Θέλω για δεσ
θέλω να πάρω μια απάντηση από σένα...

Υεμένη

Μα εμείς αγάπη μου, πού με κρατάς για πάντα
φυλαγμένο στην καρδιά σου. Εμείς μονάχα
απουσιάζουμε απ' τον πίνακα πού στόλισαν οι αγάπες
κι αν τούτο το γραπτό μιλάει ακόμα για τα μάτια σου

να μη νοιαστείς αν πάσχει από ομοιοκαταληξίες ή επίθετα
θέλω και τούτο, δες, να μιλάει ευθεία στην καρδιά σου

το «σ' αγαπώ» είναι μία λέξη τόσο απλή, τόσο φτηνή κι αστεία
τόσο μικρή για να στολίσει ό,τι αισθάνομαι. Ακούς; Το εννοώ
κι ακούω τώρα τη φωνή σου να προστάζει 'μείνε λίγο ακόμα'
'μείνε λίγο ακόμα, σε παρακαλώ'...

Υάκινθος & Υεμένη

Στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
μα εμείς αγάπη μου, που με κρατάς για πάντα
φυλαγμένο στην καρδιά σου, απουσιάζουμε απ' τον πίνακα
που ζωγραφίζουν οι αγκαλιές μας...

Υάκινθος

Κι αν τούτο το γραπτό μιλάει ακόμα για τα μάτια σου
να μη νοιαστείς αν πάσχει από ομοιοκαταληξίες ή επίθετα
θέλω και τούτο, δες, να μιλάει ευθεία στην καρδιά σου
βλέπεις, ακόμα κι αν σταμάτησα να γράφω για τα μάτια σου
τίποτα πια δε με βοηθάει για να σβήσω αυτό που ζήσαμε
κι ακούω τώρα τη φωνή σου να προστάζει 'μείνε λίγο ακόμα'

‘μείνε λίγο ακόμα, σε παρακαλώ’...

Υεμένη

*Πόσο καιρό, πόση βροχή, πόσα χαμένα μας φιλιά ακόμα;
πόσες ημέρες, πόσες ώρες για να ‘ρθεις;
κρατώ ημερολόγιο το σώμα, να σημειώνω τις σταγόνες της βροχής*

κι αν πίστευα

*- μα τώρα έχουν πεθάνει κι οι ελπίδες μου μαζί σου -
πως από κάπου, έστω νεκρή, θα ξαναέβλεπα στα χείλη
ένα χαμόγελο που θα ‘σκαγε δειλά στο πρόσωπό σου*

*κι αν πίστευα πώς θα γεννιόμουν ξανά στην αγκαλιά σου
ήρθαν Χριστούγεννα και πάλι κι αρρωσταίνω...*

Υάκινθος & Υεμένη

*Στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
μα εμείς αγάπη μου, που με κρατάς για πάντα
φυλαγμένο στην καρδιά σου, απουσιάζουμε απ’ τον πίνακα
που ζωγραφίζουν οι αγκαλιές μας.
Κρατώ ημερολόγιο το σώμα,
να σημειώνω τις σταγόνες της βροχής...*

Αφηγητής

Έχω τραβήξει το λοιπόν, ένα πελώριο τοίχο μπρος στα μάτια μου
να βλέπω το σκοτάδι κατά μέτωπο, σημάδι πως πεθαίνω
παίζουν παράσταση οι σκιές στο παρελθόν
μια φάρσα, μ' αρχηγό ένα ραμολιμένο

το «σ' αγαπώ» είναι μια λέξη τόσο απλή, είναι μια λέξη κρύα
τόσο άψυχη θα έλεγα, γι' αυτά που 'χω να γράψω...

Υάκινθος

Σου στέλνω την αγάπη μου, με γαλανό γκλίτερ μελάνι.
Πήρα το δρόμο που οδηγεί για το βουνό απόψε κι ανεβαίνω.
Κι όλο ανεβαίνω, ανεβαίνω, μα στην κορφή δεν έφτασα χωρίς εσένα.
Ποιο είναι τ' όνομα σου; Μίλα. Μίλα μου ψιθυριστά.
Σιγά, να μην τ' ακούει κανένας τ' όνομά σου.
Μίλα μου αθόρυβα, όπως περνά στον ουρανό ένα σύννεφο.
Όπως διαλύεται το δάκρυ στις λακκούβες των χειλιών σου.
Πες μου, γιατί τα μάτια σου είναι πιο γαλανά απ' τη θάλασσα;
Γιατί τα χείλη σου πιο κόκκινα απ' το αίμα;
Έχω πάψει ν' αγαπώ. Είμαι αναίσθητος, τρελός, παράφρονος.
Είμαι κλεισμένος χρόνια σε μια φυλακή βιβλίων, που με κοιτάζουν απ' τους
τοιίχους

σα να θέλουν να με φάνε. Είμαι έγκλειστος σου λέω χρόνια
σε ιδιωτικό φρενοκομείο, δίχως παράθυρα και πόρτα.

Κι απ' αυτή τη φυλακή μιλάω τώρα.

Τριγύρω πεταμένα, σκόρπια τα χαρτιά μου.

Οι σκέψεις μου πετάνε στο δωμάτιο σκορπισμένες.

Κάνω παρέα μ' άψυχα πράγματα. Μελάνια, πλαστικούς στιλούς
κομμάτια εφημερίδας και περιοδικά ληγμένα.

Εδώ, μες στο βασίλειο του καπνού, μια γκρίζα απόχρωση κυριαρχεί και
ψέμα.

Πολύ ψέμα. Χούφτες το ψέμα που 'χουν πει.

Δε θα 'βρεις άλλο τίποτα στο λέω, να πλανάται στον αέρα.

Σου χάιδεψα απαλά τους ώμους να καθίσεις.

Κι απλώνονταν τα πλούσια μελαχρινά μαλλιά σου στο κορμί.

Να! πόσο απαλό είναι το δέρμα σου. Ποιο είναι τ' όνομά σου;

Δε βλέπω παραισθήσεις. Κοιτάζω όσο πιο βαθιά μπορώ τις κόρες των
ματιών

να πάρω τις χαμένες απαντήσεις. Ποιοι πόθησαν ετούτο το κορμί, για πες
μου;

Ποιοι το χάρηκαν; Ποιοι γεύτηκαν πιο πρώτοι τους χυμούς του;

Το άρωμα του αλαβάστρινου κορμιού σου, ποιοι σου το 'κλεψαν;

Σημείωσα τη μέρα που μου ήρθες. Γνωρίζω και τη μέρα που θα φύγεις.

Μ' απάθεια σου λέω, δε το νοιάζομαι.

Αυτό που 'ναι να γίνει θ' απογίνει κι αυτό που 'ναι γραφτό θα ειπωθεί.

Τριγύρω πεταμένα, σκόρπια τα χαρτιά μου.
Οι σκέψεις μου πετάνε στο δωμάτιο σκορπισμένες.
Μιλώ σε τοίχους που δεν έχουνε αυτιά να με ακούσουν.
Και σε πατώματα που όσο κι αν τα βρέχω με το δάκρυ, δε με νιώθουν.
Σου χάιδεψα απαλά τους ώμους να καθίσεις.
Όπως διαλύεται το δάκρυ στις λακκούβες των χειλιών σου...

Υεμένη

Μικρό μου λουλουδάκι ανθισμένο
μου εχάθηκες, μα εγώ σε περιμένω
τα φύλλα σου γερμένα από το κρύο, με ζητούν
τα κόκκινα φιλιά μου έχω αφήσει στο κορμί σου
να σκέφτεσαι τις νύχτες πως υπάρχουμε παντού
διαβάτης δεν πατά πάνω στα χνάρια που αφήσαμε
μονάχα η δροσιά του πρωινού είναι που την ήπιαμε
κρυστάλλινο ποτήρι αυτή η αγάπη
και φτάνει μια απρόσεχτη στιγμή για να το σπάσει
ή έστω να ραγίσει ένα κομμάτι του
στο μέρος που χτυπάει η καρδιά
οι δυο μας μόνο, μόνοι, έρημοι οι δρόμοι
κανείς δε μας χαλάει τη σιωπή

γαλάζια η οροφή, την ανεβήκαμε
στους τοίχους σκαρφαλώσαμε κι ας ήτανε υγροί
τα λόγια μας με μέλι τα κολλήσαμε
στις τσάντες κουβαλάμε τη ζωή

εμάς δε μας χωρίζουνε αγάπη μου
τα πείσματα, οι γκρίνιες κι οι τρελοί εγωισμοί
στο βλέμμα μας αυτόματα δεθήκαμε
κι απάνω αγκιστρωθήκαμε να φύγουμε μαζί
να τρέξουμε, κι όπου μας βγάλει η άκρη

χωρίς το δηλητήριο και το δάκρυ
δε θα 'χε τόση γλύκα η ζωή...

Υάκινθος

Δυο-τρία γράμματα με κόκκινο από αίμα και του έρωτα μελάني
με τα πολύχρωμα στιλάκια που μου έγγραφες κι εσύ.
Τα φύλαγα προσεχτικά εν' άλλο Καλοκαίρι, σε μια κόκκινη καρδιά που
ράγισε έναν Αύγουστο
- που ήλπιζα μαζί, πως θα προλάβουμε του Αυγούστου το φεγγάρι -
Ήταν γιατί, ήσουν εσύ η πρώτη μου αγάπη, που με ταξίδεψες σε τόπο
μακρινό.

Μα δεν κρατώ κακία για όσα πρόσφερες απλόχερα με το 'να σου το χάδι.

Μα ευχή μου αυτή η συμφορά μακριά κι από εχθρό.

Ήταν γιατί, πόσο σε έκλαψα ποτέ δε θα το μάθεις

γιατί εσύ μου είπες πρώτη ένα "Αντίο, σ' αγαπώ".

Φόρεσα έτσι ένα ψεύτικο χαμόγελο στην πιο στερνή συνάντηση

και είπα για καλό σου, μείνε έτσι μην αλλάξεις.

Μα ήρθε και χαιρέτησα τα μάτια σου, τ' απόβραδο.

Με πήρε πίσω απ' το κατόπι ο εφιάλτης.

Κρύβοντας έντεχνα τα μάτια μου απ' το κλάμα

να μη με δεις πόσο λυπήθηκα για σένα κι ό,τι είπες

να μη σκεφτείς καθόλου πως χάνοντας εσένα, έχασα κι όλη τη ζωή.

Αυτή την ψεύτικη ή την κάλπικη που φτιάχναμε σα θάλασσα γαλάζια

και ρίχναμε τα όνειρα, καράβια να πνιγούνε.

Σε έχασα και έμαθα πόσο στοιχίζει η αγάπη, πόσο κοστίζει ο έρωτας που

κόπηκε στα δυο.

Έμαθα πως στα ψέματα στηρίζεται το χάδι

για να 'χει ο καθένας μας απλά μια συντροφιά.

Το παρελθόν είναι σκληρό γι' αυτούς που το θυμούνται

κι όσο γυρίζει πίσω η σκέψη στον καιρό, πικραίνονται σαν πρώτα.

Μπήκα στ' αμάξι κι έκλεισα την πόρτα, με τα παράθυρα κλειστά κι

αμπαρωμένα.

Τα δάκρυα δε νοιάστηκα κι αν βρέχανε τα χέρια

γλιστρούσαν στο τιμόνι με σβηστή τη μηχανή.

Ήτανε βλέπεις πάντοτε που αναζητούσα εμένα, σε κάποια δίδυμη ψυχή

τριγύρω απ' τη ζωή μου.

Ήθελα βλέπεις να τη μοιραστεί μαζί μου.

Το ξέρω, τη μοιράστηκες.

Τον πόνο στην ψυχή;

Στο σπίτι σύρθηκα αργά, είχε νυχτώσει

τα μάτια καθώς κλαίγανε και βάδιζα σκυφτά

να μη με δει ανθρώπου άλλου μάτι, να μη με νιώσει, να μη με λυπηθεί

γι' αυτά που κλαίει η αγάπη.

Γονάτισα στα τέσσερα και βρόντηξα την πόρτα.

Δε μ' ένοιαζε κι αν πρόβαλλε θλιμμένο το φεγγάρι

μονάχα που με πρόδωσε η πρώτη μου αγάπη

δε μ' ένοιαζε πια τίποτα κι αν φύγω απ' τη ζωή.

Και πλάνταξα και έκλαιγα στα τέσσερα για ώρες

τα μάτια μου πρηστήκανε, μαυρίσανε απ' το κλάμα.

Θυμάμαι τηλεφώνησε η θεία μου η Ντολώρας.

Με ρώτησε τί έπαθα, "έχασα στα χαρτιά"...

Υεμένη

Ακόμα αναρωτιέμαι αν μ' αγάπησες

μα κι αν αγάπησες, πως μπόρεσες να σβήσεις

να λησμονήσεις απ' τη μνήμη, έτσι απλά

μέσα στο χρόνο τον ασήμαντο
τα δάκρυα της ανημποριάς που κύλησαν στα μάτια σου;

ν' αφήσεις να χαθεί απ' τα χέρια σου
ό,τι είχες αγαπήσει;

κι ανέβαινα σκυφτή τα σκαλοπάτια
να φτάσω ως τις άκρες των δαχτύλων σου
μα εσύ ήσουν πουθενά, εσύ ήσουν πουθενά
κι εγώ παντού σ' αγνάντευα
στο ξεχασμένο παρελθόν που σμίξαμε οι δυο μας
στο πικραμένο τώρα που ξεχείλισε λυγμούς
στο τιποτένιο αύριο που θα 'ρθει κάποιαν ώρα
να μας ραπίσει με τριαντάφυλλα και μαύρα λίκουμ
που γέμισαν καπνούς.

Ήθελα βλέπεις χρόνο να σε πάρω απ' το χέρι
να σου τα πω με λόγια από τα χείλη μου...
Υπήρξες και υπάρχουν στη ζωή μου, το πιο λαμπρό αστέρι
μα εσύ ήσουν πουθενά, εσύ ήσουν πουθενά
και ξέχναγα κι ολοένα έχανα ξοπίσω τη μορφή σου
κι ολοένα έφευγε, χανόταν απ' το βλέμμα μου η ματιά σου...

Υάκινθος

Ξεκίνησα μίαν ώρα για ένα μακρύ ταξίδι
πιο μακριά να φτάσω απ' τη δική μου Ιθάκη
εφόδια δεν κράταγα στους ώμους, μήτε στις τσέπες μου ψωμί

αγάπη είχα φορτώσει τις βαλίτσες μου
λατρεία απ' τη λατρεία μου, στο κόκκινο δισάκι
τεράστια τ' αποθέματα υπομονής κι ελπίδας μες στα σπλάχνα μου
κομμάτια εφημερίδας μες τις τσέπες
που λέγανε για μια χαμένη αγάπη, που άργησε να 'ρθει

ο δρόμος που περπάτησα, χιλιόμετρα
με ορθάνοιχτα τα μάτια και τ' αυτιά να μη τον χάσω

κι όπου έβρισκα μικρές τριανταφυλλιές
προσκύναγα το χώμα τους, κάνοντας μίαν ευχή
να φτάσω μ' όση δύναμη μου απόμεινε τα μάτια σου

θα έμοιαζα, αλλοτινούς καιρούς, σαν κυνηγός πολύτιμων κι αστραφτερών
πλασμάτων

που όμοια τους δεν γέννησε η γη μες στους καιρούς
σαν ένας κλέφτης διαμαντιών στο όρος του Καυκάσου

εκεί που είναι αδύνατο να βρεις τριανταφυλλιές

τα πέταλα συνέλεγα μ' αγάπη ένα προς ένα
τα φύλασσα σ' ένα πουγκί πιο ροζ κι από τα χείλη σου
πιο κόκκινα λουλούδια κι απ' το αίμα του κορμιού σου
πιο πορφυρά κι απ' τα φιλιά που μ' έκαναν παιδί

αρώματα δε φτιάχνονται μ' οσμή παραδεισένια
γιατί όποιος το άρωμά σου έφτασε να πιει
στη ζάλη απ' το μεθύσι του, κόλλησε η σκιά σου
και γίνηκε κομμάτι απ' το κορμί σου, το κορμί

συνέλεγα στους σάκους μου αρώματα
να δένουν, να παντρεύονται μ' αγάπη απ' την αγάπη
να σμίγουνε, να ενώνονται λατρεία με γινάτι
κουράγιο να βαπτίζονται, καρτέρι, επιθυμία
κι εμείς κάποια νυχτιά να τα φορέσουμε στο σώμα

μα ο δρόμος που κινήσαμε, λέγεται Αθανασία...

Υεμένη

Η πρώτη λέξη που έμαθα "σταμάτα και ξεκίνα"

ξεκίνησα με την αυγή και τέλειωσα τυφλή.
Να πεις δεν είχα όραση, μυαλό, προμετωπίδα
διαύγεια ίσως πνεύματος κι απόρθητο σκοπό;
Δίψα να μάθω πράγματα που μ' άφησαν απ' έξω
σ' ένα κατώφλι της ζωής, αγάπη να ζητώ

τα πήρα και τα σήκωσα, τα γράμματα, τις λέξεις
μετά τα περιέλουσα με πράγματα δικά μου
από το μίγμα πρόβαλλε μι' αγάπη στην καρδιά μου
και να, με εγκατέλειψε σαν 'ξώγαμο παιδί

τυφλώθηκα - Όχι, τα μάτια μου κοιτούν από διόπτρες -
τυφλώθηκε η ψυχή μου και δεν ξέρω που πατώ
κι άμα κανείς στο δρόμο σας, δει να παραπατάω
απλώστε μου το χέρι σας κι εγώ θα το φιλώ...

Υάκινθος

Πολλά τα σταυροδρόμια και μας πλάνεψαν
δεξιά φραγκοσυκιές και βάτα με κοχύλια
πιο πέρα η μαύρη θάλασσα, στην άκρη η ελπίδα
στ' αριστερά ένα κάστρο με ξερόλες αυλικούς

ιπτάμενους γαιδάρους, χιμπατζήδες μ' αλυσίδα

στο δρόμο μου δεν είδα μήτε ιππότες ή σοφούς
πριγκίπισσες με στέμματα, παρά με μια χλαμύδα
που έκρυβε ανεκτίμητα διαμάντια απ' τους εχθρούς
τριγύρω απ' την καρδιά, μιαν ηλιαχτίδα

τι άλλο να σου πω; Περπάτησα χιλιόμετρα
τ' αυτιά μου τυμπανίζουνε ακόμα από φωνές
σκληρά τα λόγια που είπανε σε μι' άγραφη σελίδα
καλύτερα να μου έσχιζαν το σώμα από πετριές

αλλά τι λέω! Έτσι δε θα 'βλεπα ποτέ ξανά τα μάτια σου
δε θ' άκουγα τον ήχο απ' τη φωνή σου
θα έμοιαζα με άγγελο τριγύρω απ' το κορμί σου
να σου φυλάω όνειρα που φτιάχναμε μαζί

συνέλεγα στους σάκους μου αρώματα
να δένουν, να παντρεύονται μ' αγάπη απ' την αγάπη
να σμίγουνε, να ενώνονται λατρεία με γινάτι
κι εμείς κάποια νυχτιά να τα φορέσουμε στο σώμα

μα ο δρόμος που κινήσαμε, λέγεται Αθανασία...

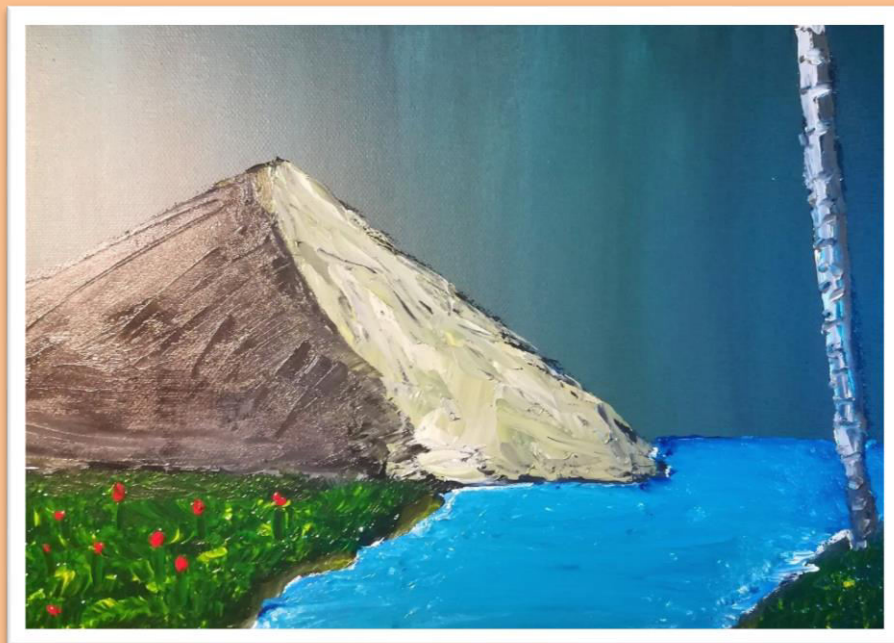
Χορωδία

Το μόνο που ζητώ για να μου πεις
αν μένεις έτσι αμόλυντη όπως σ' έμαθα
αγνή, σαν ένα κρίνο της σιωπής
που εφύτρωσε στο χώμα του για μένα

θυμάσαι πως μεγάλωνες στα χέρια μου;
τριαντάφυλλο που χάιδευα τα φύλλα
που φίλαγα τα μάτια του και πέθαινα
σε χίλια σ' αγαπώ του, ονειρεμένα

ετούτη την αγάπη να 'χω πλάι μου
και τίποτα στον κόσμο, απ' τ' άγγιγμά της
οι νύχτες με το σώμα της στα χέρια μου
τρελαίνοντας τα γόνιμα όνειρά της

το μόνο που ζητώ για να μου πεις
κι ας είναι μια κουβέντα τελευταία
γεννιόμαστε απ' τον έρωτα Εμείς
ή σβήνουμε, αστέρια από τη μέρα;

Β' ΠΡΑΞΗ

Αφηγητής

Σήμερα κάθισα δίπλα σου από τύχη, όπως σ' αντάμωσα στο ίδιο βαγόνι.

Το όνειρο βγαίνει αληθινό, το τρένο σφυρίζει, οι πόρτες θα κλείσουν.

Θα σαλπάρουμε στο επόμενο δευτερόλεπτο για το παράλογο.

Να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά, μόνο να με διαβάζεις απ' το βλέμμα μου.

Δε θα μιλώ, ούτε άχνα δε θα βγάλω, μόνο θα σε κοιτάζω, να σε μαθαίνω.

Θα σε περιεργάζομαι, έτσι όπως σε μάθαινα πάντα απ' τα βιβλία σου.

Θα σε κοιτώ σιωπηλός, να σε περιγράψω με το μυαλό μου

κι εσύ θα προσπαθείς να μαντέψεις, τι κρύβω στα μάτια

σαν ένα παιχνίδι. Θέλεις να παίξουμε; Πες μου!

Δε θα κινώ μήτε τα χείλη μου, θα με διαβάζεις απ' το βλέμμα.
Σήμερα θα σου μιλήσω εγώ για όλα, για οτιδήποτε θεωρούσες παράλογο.

Διάβαζα χρόνια τις ιστορίες σου στα βιβλία, τους έρωτές σου
τα πάθη σου, τα λάθη σου, μάθαινα ότι έκλαιγες κι όταν γελούσες,
χαιρόμουν.

Περπάταγες στα πλακόστρωτα τις νύχτες, μεθυσμένη
άλλες φορές ερωτεύτηκες, νοστάλγησες τα περασμένα.
Εγώ κλεισμένος χρόνια στο παιδικό μου δωμάτιο, να ξεφυλλίζω τις σελίδες
σου.

Δεν ένιωθα αν ξημερώνει ή αν βραδιάζει, μάζευα μία-μία τις φωτογραφίες
σου.

Φοράς το ίδιο στενό ξεβαμμένο σου τζιν, σκισμένο παντού και ραμμένο
το ίδιο σκουρόχρωμο σακάκι που αγκάλιαζα τις παγωμένες νύχτες.
Θυμάμαι ακόμα τον ήχο σου, ξέρω απ' έξω τη μελωδία, μα δεν άκουσα
ούτε μια νότα απ' τη φωνή σου. Εκείνη δεν τη γνώρισα ποτέ. Μη μιλάς!

Ζήλευα πάντοτε τις απαντήσεις που δεν προλάβαινα να πάρω.
Που σε ρώταγα για χρόνια, μα εσύ απέφευγες να ομολογήσεις.
Χωρίς μια λέξη να αρθρώσω, να ρωτήσω που πας, που αφήνεσαι
για που κινείς, που τελειώνεις, ποιος Θεός σ' αγκαλιάζει τις νύχτες
ποια χείλη να μαγεύουν τις παλάμες σου με θεϊκές αμαρτίες;

Στα επόμενα κλάσματα του δευτερολέπτου, την επόμενη χρονική στιγμή, θα πρέπει να τελειώσεις τα πάντα όπως άρχισαν.

Το τελευταίο σου βήμα είναι το τέλος της διαδρομής μου.

Εσύ θα κατέβεις στην επόμενη στάση, να χαθείς μες το πλήθος κι όταν ανοίξουν οι πόρτες, θα έχω σαλπάρει για το παράλογο...

Υάκινθος

Μύρισε θάνατο η αγκαλιά μου, σιωπή παντού

μαύρο τσιγάρο, πικρός καφές

ίδιο το πένθος να μοιάζει στο χθες

πέθανε ο έρωτας, πες μου γιατί

φταίξαμε κάπου, καρδιά μου ορφανή;

εμείς δεν τρέξαμε πάνω στις ράγες;

και το πουλί στην παλιά σκαλωσιά

πέταξε ανάποδα, αχ! και κρεμάστηκε

κλαίει μανούλα μου, μαύρο το δάκρυ του

άγριο το κλάμα αυτού του οιωνού

πώς περιμέναμε, άκου μανούλα μου

μες τα θεμέλια μιας φυλακής

τον ερχομό του λοιπόν περιμέναμε
του πελαργού να μας φέρει αγάπη
κάπου την είχαμε, κάπου την χάσαμε
ή την ξεχάσαμε μες το ντουλάπι;

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
με μια φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε
πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη ετούτη η αγάπη

σπάσαν μανούλα μου, κούπες οι αγάπες
και τα κομμάτια μας πρέπει να βρούμε
χτύπησε ο χάρος την πόρτα να βγούμε
μα τον τρομάξαμε με μια ματιά

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω

μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της
έχει την όψη μιας νεκρής μα δε με νιώθει
αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
και στο χαρτί μ' ένα μολύβι τριαντάφυλλο
έγραφε Εμάς, το σ' αγαπώ, την ευτυχία

σε μια γαλάζια οροφή, σ' ένα κερί
σ' ένα αστέρι είχε κρεμάσει τη ζωή μας
και για εικόνισμα μια σέπια κοινή φωτογραφία

αντίο ζωή, μα δεν αρκεί να σε φωνάζω με συνθήματα;
πάθος, φιλί, ζεστή αγκαλιά, μια ροζ καρδιά
ζωγραφισμένη με μαγεία, αντίο Υεμένη

έτσι φαινόταν η αγάπη μας στην τελική ευθεία
τρόμαξε ο χάροντας και πήγε και κρεμάστηκε
κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τι φταίξαμε;

μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες

μια χαρακιά πάνω στον δείχτη είναι η πένα μας
γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία...

Υεμένη

Τις μέρες που αμαρτάναμε
τα τριαντάφυλλα, φορέσαν το βαθύ
το μαύρο χρώμα του ανύπαρκτου

βάφεται σκούρα η αμαρτία μας
στολίδι γκρίζο, όταν το φως τα λαχταρά
κι όταν ο ήλιος τα κοιτάζει

γράφονται μαύρες οι σελίδες, στα βιβλία
έτσι σκουρόχρωμα ντυμένη
σα μας κοιτάζει μ' απορία, η ιστορία μας

και λέει πώς φτάσαμε ως εδώ
ρωτάει πώς φύγαμε, σε ποιόν αστερισμό;
κι εμείς της λέμε, έτσι απλά

όπου αλλάζουν χρώμα τα τριαντάφυλλα
κι όπου τα πέταλα, βυθίζονται στο πένθος

Γιώργος Κόκκινος

εκεί που σμίγει με τ' ανέφικτο, τ' απέραντο

κι ύστερα κλαίνε, όπως κλαίει ο ουρανός

ύστερα βάφονται στο γκρίζο

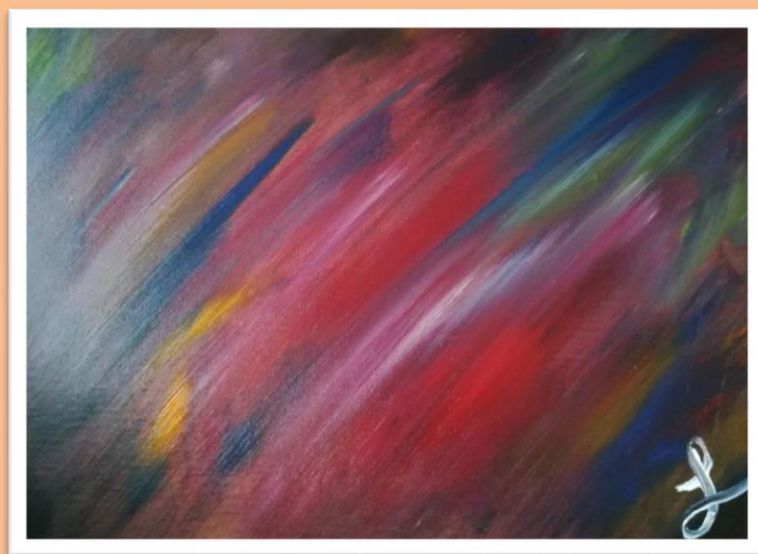
τα παρτέρια, όπου φυσάει ο άνεμος

σκίζονται τ' άψυχα της γης, τα μεσημέρια

βάφεται σκούρα η αμαρτία μας

στολίδι γκρίζο, όταν το φως τα λαχταρά

κι όταν ο ήλιος τα κοιτάζει...

Ποιητής

Ένα λεπτό από την αστραπή

κι όπως με γλύφει ο κεραυνός στα δέκα μέτρα

και το καμιόνι τρέχει με διακόσια στην Εθνική
κάτω απ' τη θάλασσα είναι η Άβυσσος
κάτω απ' την Άβυσσο πάτο δεν έχει
μα εσύ γυναίκα
να ζεις σ' ένα σώμα που αιμορραγεί
και γιατρικό άλλο απ' τον έρωτα πού να το βρεις;

Το παρασύνθημα είναι η τρομπέτα σου και για μπουρδέλο η μοναξιά σου
στο ένα τέταρτο η ζωή κι εγώ την ίδια τη ζωή κατάπια
η νύχτα γέννησε τη μοναξιά, μα η μοναξιά είναι πουτάνα
παίρνει στα πόδια της ανάμεσα όλα τ' αγόρια αντάμα
όσους μονάχοι απομένουν και περιμένουν καρτερικά
και να σκεφτείς ένα λεπτό πριν την Ανατολή
όλο το Σύμπαν πλημμυρίζει.

Δε με φοβίζει ο θάνατος
τρέμω της ύπαρξής μου την αθωότητα μητέρα
και πως θα φτάσω τον Παράδεισο παρθένος.

Έρημη χώρα η Ελλάδα
καρκίνος πέφτει στα χωράφια και καρπίζει
κάτω απ' τον πάτο του κρασιού οι λογοτέχνες

στήνουν χορό οι ξεχασμένοι ποιητές
τούτοι δε λείπουνε ποτέ
ήπιαν τ' αθάνατο νερό και δε τους πιάνει το φαρμάκι
ούτε η σφαίρα ούτε η αρρώστια δε τους πιάνει
γεννάνε λέξεις που δε γέννησε η γλώσσα.

Τα βογγητά ζηλεύω και τους ψίθυρους
ερωτικές κραυγές την ώρα που πηδιούνται
στο ένα τέταρτο η ζωή κι εγώ τη γλύτωσα απ' το θάνατο
στημένος πίσω απ' τον τοίχο να σ' ακούω.

Πήραν φωτιά τα τούβλα στο χαμόσπιτο
και τα ντουβάρια μαύρισαν τον ήλιο
στη νύχτα έμαθε η μοναξιά να παίζει
γλύτωσα τέσσερις το θάνατο
παραμιλώ παραπατάω
μα το λιμάνι του έρωτα δε φτάνω
κι απ' του κρασιού τη ζάλη έπιασα πάτο...

Υεμένη

Νύχτα τη στήσαν τη σκηνή του κόσμου οι αστρίτες
και σαν οχιές κοιμήθηκαν επάνω στ' άπλωμά της

έτσι κατάχαμα, για δεσ, που κείτονται οι τερμίτες
και στρωματσάδα απλώσανε να φτάσουν τις ιτιές

γίναν πολλοί οι συγγραφείς και λόγιοι, κι οι εκδότες
που θέλησαν να βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα
με ρίμες και με λυρισμό να γράψουν για το χώμα
μιας που κανείς δεν πρόκαμε να φτάσει το γκρεμό

νύχτα τη λύσαν τη σκηνή του κόσμου οι λογοτέχνες
για μια φορά κατέβηκαν στο ύψος των ποδιών
ορθώσανε οι μύτες στο αφρατένιο στρώμα
να ιδούνε πως οσμίζονται οι αστρίτες το γκαζόν

μα αντί γι' αυτό προσλάβανε υπαλλήλους στη ρεμούλα
να καταγράψουν το συμβάν με κάλπικο οχετό
μιας και η νύχτα σφάγιασε της φτήνιας τα ρολόγια
οι λεπτοδείχτες θα μετρούν τα ωραία χρόνια εδώ...

Ποιητής

- Σκέψου -

πως όλες οι λέξεις δημιουργήθηκαν για εμάς
τους ποιητές μιας ανείπωτης ερωτικής πλάνης

που πέσαμε ως θύματα στην αρένα και θυσιάστηκαμε
για να κάνουμε το πιο τρελό μας όνειρο πραγματικότητα
με λόγια αγάπης και παντοτινής λατρείας
και πράξεις, που κανείς δε φρόντισε να τις περάσει στα βιβλία

τώρα η γνώση διατυμπανίζεται
αποτυπωμένη με τον πιο απλούστερο τρόπο
και αναζητά ικανούς αποκωδικοποιητές

είναι κάτι στιγμές που ξεχύνονται
- ήχοι από πυροβόλα όπλα μέσα στη νύχτα -
που γίνονται μια πονεμένη σελίδα σ' ένα βιβλίο ποίησης.

Κλείσανε οι ποιητές ολάκερο τον κόσμο
σε μια μικρούλα φλούδα πορτοκαλιού
που άστραφτε στον ήλιο σαν το διαμάντι.
Τον φύλαξαν σ' ένα καλά κλειδωμένο ερμάριο, για χρόνια
πάλιωσε σα το παλιό καλό κρασί, που όσο παλιώνει γλυκαίνει.

Εκείνα θα γινόντουσαν
τα πιο όμορφα ποιήματα που γράφτηκαν ποτέ

- οι στίχοι μου -

πουλιά που πετάνε στον ουρανό κι αναζητούνε ψυχές

αναζητούνε έρωτα και λατρεία...

Υεμένη

Ο ήλιος, το φεγγάρι, τ' αστέρια, η θάλασσα
κάθε κορυφογραμμή της απύθμενης φαντασίας μας
σε μια νύχτα γεμάτη υπονοούμενα
με λέξεις απ' αυτές που ανταλλάσσουν οι ερωτοχτυπημένοι

κι όλα τα τραγούδια γράφτηκαν για εμάς
τους μοναχικούς καβαλάρηδες των νυχτερινών κόσμων
που τραγουδάμε σερενάτες τα μεσάνυχτα
κάθε που νιώθουμε τη μοναξιά να μας βαραίνει
να χαϊδεύω τα μαλλιά και να σου τραγουδώ στ' αυτί μελωδίες
την ώρα που ακουμπισμένη στην αγκαλιά σου
θα υφαίνεις το χρόνο με δευτερόλεπτα παντοτινής ευτυχίας...

Ποιητής

Τη γλώσσα ποιητές, τη φτιάξαμε για να 'χουμε να τρώμε
ποιήματα, που να μιλούν για έρωτες κι άλλοτε για τις θύμησες
αφού πνευματική τροφή δε βρήκαμε κρυμμένη στα ντουλάπια
μήτε και το ψωμί να ψήνεται, στα φώτα της σελήνης

εμείς, στο στρογγυλό τραπέζι μας, βρήκαμε τον Μπωτλαίρ
για κολατσιό στο λιόγερμα, τρώγαμε τον Ελύτη
στις σκάλες π' ανεβαίναμε, του Κάλβου τις Ωδές
τη γλώσσα ποιητές, τη φτιάξαμε για να μιλά η εκδίκηση
για να μιλούν οι λέξεις που κολλούσανε στο στόμα
όταν εκφράζαμε του κόσμου τις πληγές
κι αφού σημαίες και πανό, στα χέρια δεν υψώσαμε
μήτε στους δρόμους μαζωχτήκαμε να κάνουμε ειρήνη
εμείς, το δίκιο λέγαμε, του εργάτη τις ουλές
κι αυτοί μας καταχώνιασαν στον πάτο της ευθύνης.

Τραγούδια μάθαμε, στο στόμα να τα λέμε
που άλλα υμνούν τους έρωτες κι άλλα το μισεμό μας
με μελωδίες πένθιμες, μέσα στις εκκλησιές...

Υεμένη

Είναι φορές που τα πουλιά δεν τραγουδάνε
μήτε κι ανθίζουν τριαντάφυλλα λευκά
είναι ψυχές που δεν τους έλαχε να πιούνε
ένα φιλί αντί πιστού για μι' αγκαλιά

κι άλλοι που είχανε τα πάντα στη ζωή τους
ήπιαν, γλεντήσανε μια κίβδηλη ψευτιά
κι αν λεν τ' αντίθετο, μ' ακούς; Μονολογούνε
η ομορφιά τους ως ψευτιά τους κυνηγά

μα δε μ' ακούει, μα δε μ' ακούει κανείς απόψε;
ποιος λες να νοιάστηκε αν χτυπάει μια καρδιά
τι κι αν πονά ή δεν πονά, έλα και κόψε
όλες τις φλέβες μου που κλαίνε σιωπηλά

σε μια γιορτή ελάτε όλοι να ορκιστούμε
να υποσχεθούμε πως θα στήσουμε χορό
την ομορφιά, μέσα στα σπλάχνα μας να δούμε
κι ύστερα αφήστε την να σβήσει, να χαθώ...

Ποιητής

Κανέννας στίχος στο συρτάρι τώρα πια
βγάλτε τις λέξεις που ντρεπόντουσαν να βγούνε
κι αυτά τα εντέχνως καλά κρυμμένα σας τετράδια ποίησης
λευκώματα – τα μυστικά σας! -

καλώς να ορίσουν το λοιπόν στην παγωμένη ολονών μας επιφάνεια

που ξύλιασε να περιμένει απ' το κρύο
γι' ανταμοιβή από τους κόπους της αγάπης που edώκαμε

κι αναρωτιέμαι, το λοιπόν
πόσο απύθμενη, φίλε ποιητή, είναι η αγάπη μας;
καθώς κι αν διαμοιράζεται
αν μπαίνει σ' άλλα στόματα ή άλλα αιδοία
αν ταξιδεύει όταν χωρίζουμε
αν διαμαρτύρεται όταν πονάμε
ή απλά χαιρέται όταν εμείς χαιρόμαστε !

ως κάποιοι άλλοι δάσκαλοί μας ποιητές
προκάτοχοι ετούτης της ρημάδας τέχνης
«της ανασφάλειας που ζούμε»
που άλλοι το αποκαλούν κι «ευθανασία»
μας διδάξανε λοιπόν, ακούστε!

να ψάχνουμε μονάχοι μας να βρούμε λύση στην Αλήθεια
κι απαντήσεις πάνω σε φιλοσοφικά, ερωτικά
ή υπαρξιακά ζητήματα που αφορούν την πλάση
κι εμείς σαν άξιοι μαθητές, διαβάσαμε το μάθημα, το μάθαμε νεράκι
μα έχουμε ξεμείνει από αυτή την απορία!

ποιο να 'ναι εν τέλει το νόημα της ζωής;
(κι αυτό καλείσαι εσύ να το ανακαλύψεις .....!)

Υάκινθος

Τα χέρια μου σηκώσανε τον έρωτα - τον εξυψώσανε -
τα πόδια μου, στο δρόμο μιας αγάπης, χιλιόμετρα διαβήκανε
και κείτομαι γερμένος σ' ένα υπόστεγο
τριγύρω να χιονίζει και να βρέχει - πόσο μόνος! -
για όπλο να μασάω ένα στίχο μου
γι' ασπίδα τα υψηλά φρονήματά μου
που θέλησαν σκληρά να τα συνθλίψουνε
-για δες -
κι εκείνα μείναν έτσι. Παλικάρι !

Τα πουλιά με αγκαλιάζουνε με τις φτερούγες τους
και με φθονούν οι άνθρωποι για ελπίδες φρούδες
που τάχα λεν' τους έδωσα για να πορεύονται

- Μα... ποιος κατηγορεί τους ποιητές; -
αν όχι της ζωής οι δικαστές
κι αν όχι εκείνοι που πισώπλατα μας πρόδωσαν
μια νύχτα με πανσέληνο και καλιακούδες

Γιώργος Κόκκινος

που ούρλιαζαν σαν άρρωστη ανάμνηση
που πήδηκε από γνώριμες εξάψεις;

Μην έχοντας τα χέρια μου λυτά
για να κρατήσω μες την αγκαλιά μου ό,τι ποθούσα
ανάμεσα σε τόσους άλλους, ολόγυρα περιπατούσα
και πήγαινα κι ερχόμουνα
και πήγαινα ολοένα και μακρύτερα
ανάμεσα σε τόσους άλλους μόνους
αγνώστους και απρόσωπους, ηλιολουσμένους ποιητές
και φεγγαρολουσμένους πότες

κι αν μόνοι περπατάμε, ανάμεσα σε τόσους άλλους μόνους
αγνώστους και απρόσωπους, ηλιολουσμένους εραστές
και φεγγαρολουσμένους τυχοδιώκτες ή επαίτες
που ζητούν ένα κομμάτι ψυχικής ελεημοσύνης για τις τσέπες τους
κι ανάμεσα σε τόσους άλλους πόνους της ψυχής ολόγυρά μας
για πες μου;

Ημέρεψε ο πόνος, που χρόνια ομολογώντας, καρτερούσα να ημερέψει
που άδικα και αναπάντεχα φορτώθηκε στις πλάτες μου
και που κουράστηκα να τον βαστάω

και πρηστήκανε τα πόδια μου και μάτωσαν
ανάμεσα σε τόσους άλλους πόνους
για πες μου, ημέρεψε ο πόνος της ψυχής;

Υεμένη

Κι αν νύχτωσε κι αν βρέχει, κι αν πάλι κάνει κρύο
κι αν πέρασε μία ακόμα ημέρα από εχθές
κι αν συνεχίζει ο ήλιος ν' ανατέλλει απ' την Ασία
κι αν το φεγγάρι γέμισε κι απλώθηκε η νυχτιά
- καθόλου δε με νοιάζει -

εγώ μισή, εσύ μισός, όλοι οι άλλοι ένα μισό απ' το ολόκληρο
έτσι ήτανε από εξαρχής γραμμένο
και τα λοιπά, τα σχετικά με το ολόκληρο
είναι μια πλάνη, ώστε να ελπίζουμε σε κάτι

«κοίτα να ζήσεις τη στιγμή, να καρπωθείς ό,τι σου φέρει η τύχη»

ετούτο, το λοιπόν, μου είχε πει παλιά, ένας ... «μισός»

που νόμιζε το ολόκληρο μπορούσε να το φτάσει

να νιώθει πλήρης, επαρκής και να γεράσει ολάκερος με όσα του χαρίστηκαν
και όσα πόθησε, είχε την αίσθηση (και την ψευδαίσθηση) ότι μπορούσε να
τα φτάσει

γινήκανε τα πόδια μας πρησμένα και ματώσανε
και αποθήκη για τις μνήμες έχει γίνει το μυαλό μας
για το κορμί μας δε, ένα τσουβάλι συναισθήματα να κουβαλάμε
κι ένα φιλί ενθύμιο, βαρύτερο κι από ελέφαντα...

Υάκινθος

Κόπιασα τόσο για να βρω ένα κορμί για ν' ακουμπήσω
κι από τις μακριές κοτσίδες του, ορειβάτης
να πιαστώ, να κρατηθώ
κι εγώ μικρός Χριστός, που πλέον χάθηκα
αντί να δώσω την ψυχή της να την πάρει ο χάρος
έδωσα όλο μου το είναι μες τα χέρια της
κι απέθανα, προτού προλάβω να τη δω μητέρα...

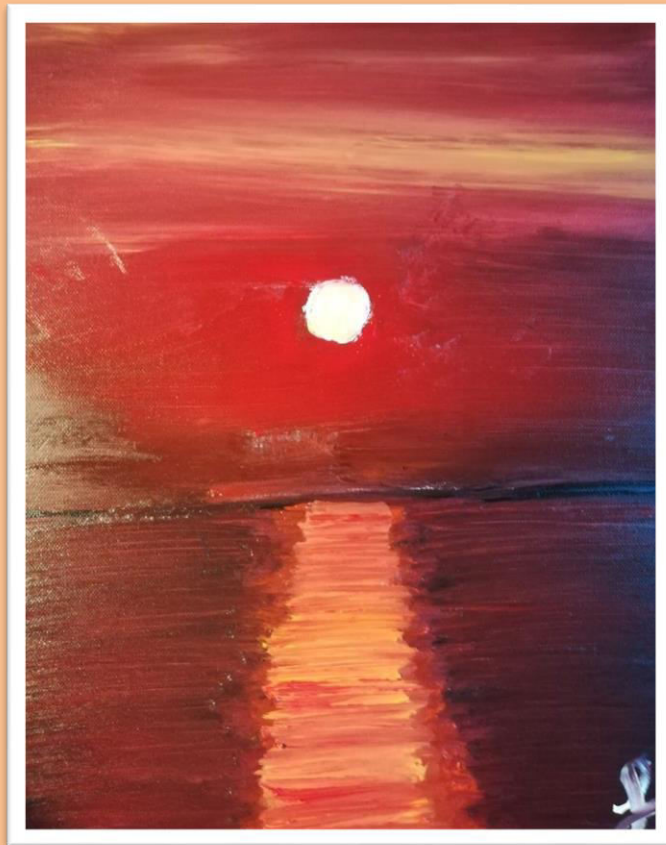
Υάκινθος & Υεμένη

Κι αν νύχτωσε κι αν βρέχει, κι αν πάλι κάνει κρύο
κι αν πέρασε μία ακόμα ημέρα από εχθές
κι αν συνεχίζει ο ήλιος ν' ανατέλλει απ' την Ασία
κι αν το φεγγάρι γέμισε κι απλώθηκε η νυχτιά
- καθόλου δε με νοιάζει -

για πες μου

αν ημέρεψε ο πόνος, που χρόνια ομολογώντας, καρτερούσα να ημερέψει
που άδικα και αναπάντεχα φορτώθηκε στις πλάτες μου
για πες μου ...

Γ' ΠΡΑΞΗ

Χορωδία

Μου τα 'χε πει ο άγγελος στ' αυτί
σε έναν ξέφρενο εφιάλτη, αργά μια νύχτα

με παρηγόρησε πως ξέρει την αλήθεια
κα πως το αμόλυντο κορμί μου θα σωθεί

μαζεύει όλες της αγάπης τις ψυχές
νεκρές τις ρίχνει στην πελώρια αγκαλιά του
πριν ξημερώσει η αυγή, σβήνει και χάνεται
- κυκλοφορεί ανάμεσά μας στην πλατεία -

γαλάζιο σύννεφο απόψε σε κοιμίζει
στην αγκαλιά του σ' έχει πάρει ένας Θεός
ποιος τάχα άραγε, μ' αγάπη σε γεμίζει
ποιος σου χαρίζει της λατρείας του το φως;

γαλάζιο σύννεφο γλυκά σε νανουρίζει
και λέει τραγούδια όπως δεν έχω ξαναπεί
ποιος τάχα άραγε, με έρωτα σ' αγγίζει
ποιος σου χαρίζει της γαλήνης τη σιωπή;

Νυχτερίδα

Θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο
να διώξω το σκοτάδι απ' τα μάτια μου
θέλω ο άνεμος σα φύλλο να μ' αρπάξει

δε μ' ενοχλεί ούτε ο χιονιάς κι ούτε το κρύο του βοριά
θέλω το χιόνι ως την αυγή γλυκά να μ' αγκαλιάσει
- να μου χαρίσει ένα φιλί -

ξέρεις, κουράστηκα να ζω σε μέρη απόκοσμα
μες τα σκοτάδια, τους καπνούς απ' τα τσιγάρα
- τα μαύρα σάβανα -

θέλω ν' ανοίξω τα φτερά μου τα πελώρια, τα λευκά
που μέσα κρύβουνε τα δάκρυα
θέλω απόψε να πετάξω, τ' όνειρο σα σφαίρα να το πιάσω

είμαι ένας άγγελος που κατοικεί στ' αθώα μάτια σου
που σιγολιώνει απ' τη ματιά σου
καθώς, σκυμμένος στη γωνιά, μετράει λίγο-λίγο
κάθε χτύπο απ' την αγάπη σου

ξέρεις, πεθύμησα το φως θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο
να δω ξανά τον ήλιο
όμως κι αυτός ακόμα να φανεί, δεν έχει μέρος να πλαγιάσει
- πού να χωρέσει στην καρδιά σου; -

Υάκινθος

*Εδώ, που βασιλεύει ακόμα ο καπνός και η σκόνη
σας στέλνω την αγάπη μου, καπελωμένος από ένα μάτσο βιβλία
που κιτρίνισαν οι σελίδες τους οι αδειανές στο χρόνο
γιατί δεν γράφτηκε ακόμα η παντοτινή ιστορία*

*κι αυτά που διαβαστήκανε
κλάψανε υγρασία τόση που ξεβαφτήκανε τα γράμματα
χυθήκαν, σα τα δάκρυα πάνω στα πατώματα
και μούσκεψε το ξύλο*

*κι απόμεινε ένα απίστευτο μούδιασμα να τρώει την ωμοπλάτη μου
που όταν πάω να σηκώσω το κεφάλι
με σφαδιάζουνε τα πεπραγμένα
απέμεινα εδώ που βασιλεύει η μουντίλα
ανάμεσα σε αραδιασμένα, ένα σωρό, βιβλία για την καφρίλα
που ο κάθε εύπορος αστός, θυμήθηκε να γράψει
κι η τύχη τον ευνόησε να γίνει πλοηγός.*

*Ένα ρεφρέν θα σκαρφιστώ για το φινάλε
εκεί που βγαίνει μες το έργο ο χάροντας*

και βγάξει τα εργαλεία του για επίδειξη ισχύος

μα εσείς να απομείνετε σ' αυτά που θα γνωρίζετε
τα υπόλοιπα είναι για τους σπαταλιστές του χωροχρόνου
και για τις ώριμες ατόφιες εφηβείες που γινήκανε ανάγκες

επίσης, για τους παραδόπιστους θνητούς
που λογαριάζουνε τον έρωτα με ζυγαριά
και τον μετράνε για να δούνε την αξία του σε χρήμα..

Νυχτερίδα

Αγόρασα δροσιά από τη θάλασσα
και έκλεψα τα κύματα απ' τον άνεμο
περπάταγα για ώρες πλάι στην ακροθαλασσιά
να πιάσω απ' την αρχή, όλο το νήμα του έρωτα
και μέτραγα ένα-ένα τ' ατοπήματα
- ποιο νόημα έχει άλλωστε η ζωή δίχως ετούτον; -

κι ειν' η ζωή μια τουφεκιά
που κομματιάζονται στ' αγέρι τα τρυγόνια
στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα
συνθλίβονται τα σύννεφα

και μένουν έρμοι κι ορφανοί οι μελλοθάνατοι
να υψώνουν τη φωνή τους, δειλοί, μπροστά στο θάνατο

μα πέρα κι απ' το θάνατο, τ' ανέφικτο
κι ανέφικτο θα μένει μέχρι κάποιος να το πιάσει
ανέφικτο θα υφίσταται, πριν κάποιος τολμηρός να το προφτάσει

- τρεχάτε να το δείτε! -

το χάσαμε το πλοίο ενώ πέρναγε απ' την πόρτα μας
κι ίσως ποτέ να μη το δούμε
ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα...

Υάκινθος

Βλέπετε, νόμιζα πως ήμουν ποιητής, μα αρχίζω ν' αμφιβάλλω
κοιτάζω τα τριαντάφυλλα και δε διακρίνω έρωτα
κι απ' το χαμένο χρώμα τους
μαζεύω όλο το κόκκινο για να 'χω και να κλαίω
αύριο, που θα 'ρθουν κι άλλα μαζωμένα

μονάχα τις παλιές μου αναμνήσεις να 'χω πλάι μου
κι αυτές, αργά παραμονής, θα βάλω να τις κάψω.

Το χιόνι θα καλύπτει τις φωλιές, που έχτιζε η αγάπη μας
φωτιά δε θα 'χει μείνει να το λιώσει
κι απάνω στα παγκάκια που μεθούσαμε απ' τον έρωτα
σκυλιά θα τρέχουν τώρα να κρυφτούνε...

Νυχτερίδα

Στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, συνθλίβονται τα σύννεφα.
Ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα
ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα...

Υεμένη

Κοίταξέ με, τα μαλλιά μου έχουν μακρύνει
κι αν ασπρίσανε οι τρίχες, πάνε μήνες, πάει καιρός
που με φώναζες "αγάπη" όπως εκείνη

λάθη έγινα σωρό, άγγελέ μου απολογούμαι
θέλω ακόμα όμως κάτι να σου πω
τί κι αν ράγισαν τα χείλη από δάκρυα, σ' αγαπώ
τί κι αν άλλαξες κι αλλάξαμε κι οι δυο

δε σε ξέχασα ποτέ, φίλε, έρωτα, αδερφέ
μια εμπειρία η συνάντηση εκείνη

να ρωτήσω τί φωλιάζει στην καρδιά σου;
αν σου φαίνεται χυδαίο, μη μου πεις
ποιος χαϊδεύει το λαιμό και τα μαλλιά σου
ποιος στα χείλη σου μεθάει από φιλί;

άστα όλα ν' αργοσβήνουν αν σε πίκραναν
είσαι άγγελος με διάτρητες φτερούγες
Μπαμ! σε παίρνει η τουφεκιά, η χειρότερη ψευτιά
κι ειν' αλήθεια, τους καλύτερους πενθούμε...

Αφηγητής

Όλα μου τα χρόνια προσπαθούσα να γεμίσω
το κεφάλι μου, με χρήσιμες πληροφορίες.
Πήρα ένα μάθημα από τη ζωή, τώρα που ένιωσα το κενό
αυτό που δημιουργεί η έλλειψη του συντρόφου.
Δεν έμαθα το σημαντικότερο όλων των μαθημάτων.
Τι είναι ο Έρωτας και ποιο το νόημα της Ζωής;
Γιατί οι άνθρωποι χρειάζονται, ο ένας τον άλλον
για να μοιράζονται τις σκέψεις και τη ζωή τους;

Υάκινθος

Τα μέτρησες τα λόγια στην αγάπη
κι αρκέστηκες σε βασικές εκφράσεις δίχως πράξεις.

Τα ζύγιασες, τα μέτρησες με χάρακα
τα ζυγοστάθμισες μ' ένα μοιρογνωμόνιο
και έβαλες τα υπόλοιπα να πιεις σ' ένα ποτήρι δάκρυα
για σήμερα το απόγευμα

υπάρχει πάντα μια σωστή επιλογή στη χούφτα μας
κι αυτή όμως μπορεί να μας πλανέψει

μικρός ο χώρος μας στον κόσμο ετούτο
κι εμείς δύο κουκκίδες ασημαντότητας, στο όριο του τετραδίου μας.

Στο χέρι μας, αν θα κρατήσουμε ένα ρόλο στη ζωή
ή με μανία θα τραβήξουμε φινάλε.

Πάει, τελείωσε αυτή η κωμωδία
σε ένα θέατρο σκιών που δεν υπάρχουν ούτε φώτα, ούτε γιρλάντες

γυμνοί μπροστά στις λέξεις και τις πράξεις μας για να διαλέξουμε
ολόγυμνοι και καθαροί για να γνωρίζουμε εξ' αρχής
αυτή η σκηνή πριν απ' το τέλος αν είναι μία ακόμα κοροϊδία

σε σκηνικό που έχτιζε μια νύχτα με πανσέληνο, η αγάπη μας
και κάηκε, μπροστά σε μια ανώριμη κι αστεία ευκαιρία...

Νυχτερίδα

Κι ολόγυρα στο έδαφος μαζεύω λίγο χώμα με τις χούφτες
στον κόρφο μου τριγύρω σαν την άμμο το σκορπίζω
καβάλα σ' ένα άλογο πιο άσπρο από χιόνι τώρα βρίσκομαι
κοιτάζοντας τριγύρω δεν υπάρχει πουθενά το χελιδόνι

στα χέρια μου διαλέγω τα πιο ρόδινα τριαντάφυλλα
μια φτερούγα χελιδονιού, τρεις ματωμένες μαργαρίτες
αγκάθια από κόκκινα τριαντάφυλλα
και κόκκινες παπαρούνες του φεγγαριού

υδράργυρος από τα βάθη της Ασίας, διαμάντια από τα πέρατα της Δύσης
και αίμα απ' τα δάχτυλα πριγκίπισσας
που περιμένει για χρόνια στις πολεμίστρες της ουτοπίας
τον πρίγκιπά της που χάθηκε ένα πρωί του Φλεβάρη...

Υάκινθος

Πες μου, πως γίνεται η ζωή να μας αφήνει μόνους
να ταξιδεύουμε επιβάτες προς το άγνωστο
πλάι σε καμένες περιοχές και σε κρανίου τόπους;

σε παιδικές χαρές, φτιαγμένες από στάχτες
κι εμείς διαβάτες τ' ουρανού να ονειρευόμαστε

τότε λοιπόν, γιατί τα κάνουμε τα όνειρα
τι τα γεννάμε, τι τα θέλουμε, τι τα ζητάμε
γιατί ως δικαστές, τα πληγωμένα βράδια μας
πάντα στον ύπνο μας, την πόρτα μας χτυπάνε;

κι ούτε μια λάμπα να 'χει τώρα ο ταξιδιώτης
κι ο αδικημένος, της ζωής κατάδικος, ούτε φανό
ν' ακολουθώ τη θλίψη των ματιών σου...

Υεμένη

Με το που έρθει η Άνοιξη, το πρώτο τριαντάφυλλο θα κόψω
να το φορέσω στα μαλλιά
θα το φωνάζω χαραυγή, τα πρωϊνά γλυκά να με ξυπνάει
και με τ' αγκάθια, τις πληγές μου να γιατρεύει

με το που έρθει η Άνοιξη, το πρώτο χελιδόνι θα φωνάξω
για να του στήσω μια φωλιά
να κελαηδάει σαν το αηδόνι την αυγή

και να πετά σαν αετόπουλο, τον κόσμο να μαγεύει

τον πρώτο ανθό της μυγδαλιάς

θα τον κρατήσω φυλακτό, στην τσέπη

να με κοιτούν τ' αστέρια, να ζηλεύουν

να μ' αγαπούν τα μάτια σου, που χρόνια με παιδεύουν

κι ένα πρωί σαν περιστέρι

σαν το πουλί, θα φτερουγίσω στα μαλλιά σου

και θα ζητήσω απ' τα χέρια σου τροφή

αφού δεν τα 'νιωσα σφιχτά να με χαϊδεύουν

σ' αυτά τα χείλη που τη γλύκα δε με κέρασαν

και την καρδιά μου δεν τη δέχτηκαν

μα κι ούτε θέλησαν ποτέ να τη γιατρέψουν...

Υάκινθος

Ακροπατούσα στα στενά ενός ονείρου

κι εσύ που χαϊδευες τα καστανά μαλλιά σου

ανέβαινες τις σκάλες τ' ουρανού, τα σκαλοπάτια από ευτυχία

κι εγώ ταξίδευα στα μάτια σου και μέθαγα

κι έπιανα τους χτύπους στο δικό σου το χορό

με σφάζαν τα μαχαίρια σου από έρωτα
κι είχες στα πόδια τα φτερά αγγέλου
φτερούγιζαν στα σύνορα της φαντασίας

μια τόση δα ευκαιρία, δε βρήκα για ν' αγγίξω τις παλάμες σου
για να διαβάσω που κρύβεται η χαρά σου
κι αν δάκρυα απ' τα μάτια σου, κι αν στάξανε
φυλάξου, θα βρω στη δεύτερη ζωή μου γιατρεία
να πλέξω γύρω απ' το κορμί σου ένα σύμπαν

να φλέγονται τα δάκρυα της ψυχής, πριν να κυλήσουν
να κρύβονται σαν όρνεα του θανάτου
κι απ' το φιλί σου να σκορπά η ευτυχία, σα ροδόσταμο
- ποιο το νόημα της ζωής, χωρίς τα χείλη σου; -
σαν έρθει ο θάνατος χωρίς την αγκαλιά σου

θα 'μαι μισός κι αμάθητος
ένα κοράλλι δίχως θάλασσα, ένα παιδί δίχως αγάπη
θα 'μαι λουλούδι που μαράθηκε προτού ο ήλιος το κοιτάξει
θα 'μαι ένα κόκκινο, ερυθρό, θα 'μαι ένα ρόδινο τριαντάφυλλο
- που το 'καμαν να κλάψει -
μα θα 'μαι όλη σου η ζωή...

Χορωδία

Σα σήμερα εστάθηκεν η φλούδα
σε μέρος του λαιμού που πνίγει βόα
τα σύγνεφα τρομάξαν κροταλία
κι αστέρια βγήκαν στη νεραϊδοχώρα

μονάχος, τυφλωμένος τα κοιτούσε
ο γιος του καπιτάνιου του Νικόλα
τα χέρια του γιομίσανε μπιμπίκια
αφρούς γέμισε τ' άσπρο του το στόμα

ποιας μάισσας κακιάς να 'ναι αντάρρα
ποιας μαύρης συφοράς τούτη η κατάρρα
που ο ναύτης της θολής νεραϊδολίμνης
πληγώθηκε απ' τα φώτα της σελήνης;

σα σήμερα κινήσανε οι Νεράιδες
του κόσμου όλου να βρούνε τους παράδες
στα σπάργανα της Γης να πεταχτούνε
κι οι μάισσες στον Άδη να καούνε

τα μάγια να λυθούνε προσπαθούσαν
του γιου του καπιτάνιου του Νικόλα
που έστεκε στη βάρκα τυφλωμένος
κι αφρούς γέμισε τ' άσπρο του το στόμα

ποιας μάισσας κακιάς να 'ναι αντάρα
ποιας μαύρης συφοράς τούτη η κατάρα
που ο ναύτης της θολής νεραϊδολίμνης
πληγώθηκε απ' τα φώτα της σελήνης;

Υεμένη

Ετούτο, το λοιπόν, μου είχε πει παλιά, ένας ... «μισός»
που νόμιζε το ολόκληρο μπορούσε να το φτάσει
να νιώθει πλήρης, επαρκής και να γεράσει ολάκερος με όσα του χαρίστηκαν

«κοίτα να ζήσεις τη στιγμή, να καρπωθείς ό,τι σου φέρει η τύχη»

εγώ μισή, εσύ μισός, όλοι οι άλλοι ένα μισό απ' το ολόκληρο
έτσι ήτανε από εξαρχής γραμμένο
και τα λοιπά, τα σχετικά με το ολόκληρο
είναι μια πλάνη, ώστε να ελπίζουμε σε κάτι...

Υάκινθος

Συνωμοτεί μαζί η γη κι όλος ο κόσμος μια γιορτή
σ' ένα στεφάνι από κλαδιά, που έχουν φτιάξει
την καρδιά σου να ζεστάνουν

μοιάζει σεντόνι της ζωής, της χρυσοφόρετης αυγής
και δυο μπουμπούκια από άνθη
σκοπό έχουν βάλει, τα όνειρά σου να γλυκάνουν

και να φωνάξουν «σ' αγαπώ»

θέλανε ίσως, να κρυφτώ
για μια ολόκληρη ζωή, μέσα στα ρόδινα
τα φύλλα της καρδιάς σου...

Υεμένη

Και ποιο το νόημα της ζωής, χωρίς τα χείλη σου
σαν έρθει ο θάνατος χωρίς την αγκαλιά σου;

θα 'μαι μισή κι αμάθητη

ένα κοράλλι δίχως θάλασσα, ένα παιδί δίχως αγάπη

θα 'μαι λουλούδι που μαράθηκε προτού ο ήλιος το κοιτάξει

θα 'μαι ένα κόκκινο, ερυθρό, θα 'μαι ένα ρόδινο τριαντάφυλλο

- που το 'καμαν να κλάψει -

μα θα 'μαι όλη σου η ζωή...

Υάκινθος & Υεμένη

θα 'μαι μισός, θα 'μαι μισός κι αμάθητος
ένα κοράλλι δίχως θάλασσα, ένα παιδί δίχως αγάπη
θα 'μαι λουλούδι που μαράθηκε προτού ο ήλιος το κοιτάξει
θα 'μαι ένα κόκκινο, ερυθρό, θα 'μαι ένα ρόδινο τριαντάφυλλο
- που το 'καμαν να κλάψει -
μα θα 'μαι όλη σου η ζωή...

Αφηγητής

Κάθε σου λέξη όνειρο, κάθε σου γράμμα χρώμα
κάθε σου σκέψη ποίημα κι εγώ μία σταγόνα
να πέφτει μες τα χέρια σου και να την πλάθεις νότα
να γίνεται πεντάγραμμο, να τραγουδάει σαν πρώτα

Ο χρόνος, το μέλλον, το παρόν, το παρελθόν μας
χωρίς ουσία και υπόσταση οι έννοιες
χωρίς ανάσα, να μετράμε λάθος χρόνους
κι εμείς δύο κουκκίδες ασημαντότητας, στο όριο του τετραδίου μας...

Υάκινθος

Σταγόνα εγώ, βροχή εσύ, στίχος εγώ, τραγούδι εσύ
κορμί εγώ, ψυχή εσύ, κι όλα να γίνουν Ένα
δύο κορμιά μες τη βροχή που όλο τραγούδια ψάχνουν
ενώ οι ψιχάλες πέφτουνε πάνω στα πρόσωπά τους
για τη γλυκιά αγάπη τους μιλούν τα σωθικά τους
κάπου χαμένοι στη βροχή, κάπου βαθιά στις σκέψεις

κι εμείς οι δυο πάλι μαζί, να προχωράμε απόψε
σε συνοικίες του ονείρου που την καρδιά κλειδώσαν
μ' εμάς μπορούνε μάτια μου, πάλι να ξεκλειδώσουν
αν αφεθούμε ανέστεγα μες της βροχής τις στάλες
και με το μέλι της βροχής να γίνουμε ψιχάλες
που αντάμα πλάι στον Έρωτα θα τραγουδάνε απόψε...

Υεμένη

Κάθε σου λέξη όνειρο, κάθε σου γράμμα χρώμα
κάθε σου σκέψη ποίημα κι εγώ μία σταγόνα
να πέφτει μες τα χέρια σου και να την πλάθεις νότα
να γίνεται πεντάγραμμο, να τραγουδάει σαν πρώτα

είναι η καρδιά κι η αποθήκη των αισθήσεων, απύθμενη

οι παραισθήσεις γράφτηκαν με στίχους σε ποιήματα
κι οι σκέψεις μέλι στάζουνε στου Έρωτος τα θύματα
για να γλυκάνουν τις πληγές μας, όπως πρώτα

κι εμείς οι δυο πάλι μαζί, να προχωράμε απόψε
σε συνοικίες του ονείρου που την καρδιά κλειδώσαν
μ' εμάς μπορούνε μάτια μου, πάλι να ξεκλειδώσουν
αν αφεθούμε ανέστεγα μες της βροχής τις στάλες
και με το μέλι της βροχής να γίνουμε ψιχάλες
που αντάμα πλάι στον Έρωτα θα τραγουδάνε απόψε...

Υάκινθος & Υεμένη

Σταγόνα εγώ, βροχή εσύ, στίχος εγώ, τραγούδι εσύ
κορμί εγώ, ψυχή εσύ, κι όλα να γίνουν Ένα
δύο κορμιά μες τη βροχή που όλο τραγούδια ψάχνουν
ενώ οι ψιχάλες πέφτουνε πάνω στα πρόσωπά τους
για τη γλυκιά αγάπη τους μιλούν τα σωθικά τους...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αφηγητής

*Δεν είναι ωραίο να ακούγεται η βροχή του πρωινού;
πάνω στα μάτια και το πρόσωπο να πέφτουν οι ψιχάλες της
προσμένοντας το χάδι σου, αγάπη μου
μα πιο ωραίο το συναίσθημα να έχεις έναν κόσμο κλειδωμένο
φυλακισμένο το εγώ σου σε μηνύματα
και την καρδιά παραδομένη σε σκιρτήματα και λόγια ερωτικά
τις αγκαλιές και τα φιλιά σου ακουμπισμένα
σε πλακόστρωτους πεζόδρομους και υπόγεια περάσματα
που κάθε ημέρα περπατώνται απ' του έρωτα τα βήματα, τα αισθήματα*

περάσαμε τα σύννεφα, πατήσαμε ουρανό
διαλύσαμε και χτίσαμε ξανά τα ίδια όνειρα για να έχουμε πορεία
φορές που σφίγγοντας το χέρι σου στη στάση του μετρό
τα κάστανα μετρούσαμε ψημένα, στο σταθμό
κι οι μνήμες πάντα ερχόντουσαν στην πρώτη γνωριμία

ώσπου τα δάκρυα στερέψανε και πήγα στο γιατρό
του είπα, περιέργως έχω πάψει πια να κλαίω
συνήθισα τα δάκρυα και τώρα αναπολώ
τις μέρες που τα μάτια μου φλεγόντουσαν για εσένα
κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ, συγχώρα με
μα έμαθα ν' αφήνομαι ολόκληρος εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα...

Υάκινθος

Ο πόνος καταγράφεται στα έργα
δίχως μολύβια και μελάνι
χαρίζεις την ψυχή σου ολότελα όταν πονάς
κι όταν αγαπάς, χαρίζεις απλόχερα το φιλί σου
δίχως να προσμένεις να το πάρεις πίσω

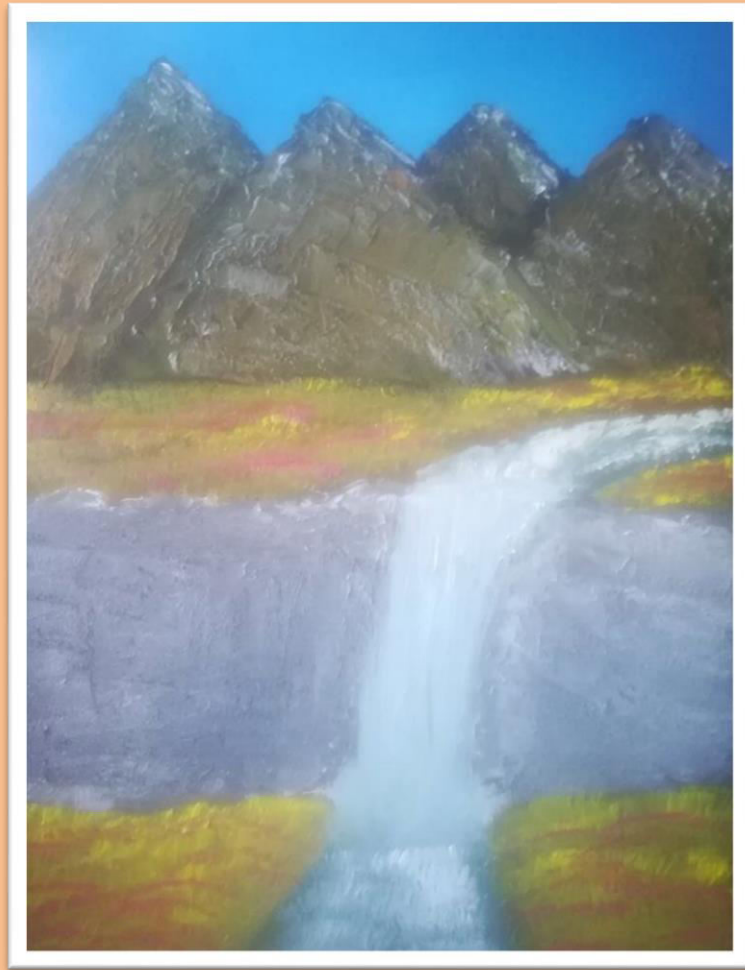
το χαρίζεις κι αυτό ταξιδεύει, ταξιδεύει
όπως ταξιδεύουν τα γράμματα του μυαλού
δεμένα πάνω στην πλάτη του ανέμου
όπως ταξιδεύουν τα καράβια στις μακρινές θάλασσες
όπως μετακινούνται τ' αστέρια στο στερέωμα
δίχως γραμματόσημα και λευκό φάκελο

απλά ταξιδεύουν για να φτάσουν σε μάτια
μαύρα, σαν αποξηραμένα δαμάσκηνα

ψημένο καλαμπόκι πάνω στο παγκάκι μας
ξεραμένα δάκρυα στο λευκό χαρτί, μες τη νύχτα
και στα χέρια το "αντίο" να μυρίζει κάρβουνο

όταν αγαπάς, χαρίζεις απλόχερα το φιλί σου
δίχως να περιμένεις κόκκινα χείλη να σε γλυκάνουν
- τα μεστωμένα κεράσια τον δεκαπενταύγουστο -

"σ' αγαπάω" σου λέω και στέλνω φιλί
θα 'ρθει να στο φέρει λευκό περιστέρι
κράτα το φυλαγμένο, δίχως αντάλλαγμα

- δε μοιάζει φιλί απ' τα χείλη που λάτρεψες -

είναι μεθυστικά τα φιλιά σου, σαν όπιο
αισθάνομαι δέσμιος, δε θέλω φιλί απ' τα χείλη σου
είναι μέρες που δε λένε να βγουν απ' τη ζωή μου
τ' αποτυπώματα των χειλιών σου - πληγωμένα γράμματα -
βγάλε με απ' τη ζωή σου, αλλοιώνοντας τις προτάσεις

- βγάλε με απ' τη ζωή σου, κόβοντας τις προεκτάσεις -
αυτές οι τελευταίες λέξεις άλλωστε, που δεν είπαμε
ταξιδεύουν ακόμα, δίχως να ειπωθούν...

ΤΕΛΟΣ

(*οι σίχοι στις σελίδες 65-67 έχουν γραφεί με τη συμμετοχή μέλους του stixoi.info στις 06/02/2011)

